

La petjada

Va passar la mà per la roca. Estava gelada com el seu tacte. Era llisa i pareixia tallada per la mitat. No va saber per què, però va decidir que aquell era un bon lloc per a descansar. Va agafar seient mentre exhalava un llarg sospir. Feia tres dies que havia desembarcat a la costa de Dénia. D'allí va fugir cap a les muntanyes. Anava al sud, sense perdre el mar de vista. Fins a on arribaria amb la càrrega que portava? Des de la partida de Jerusalem dormia sense trobar descans.

Quasi no menjava, ja que els aliments mancaven de sabor. El món cada vegada li era més ombrívol. La roca es trobava prop d'un congost, a la vora d'un barranc. Les vistes donaven a les costes del mar Mediterrani. L'alba estava prop i el cel, exempt de núvols, prometia un dia assolellat. El vent va dur la grallada de les gavines. L'home volia plorar, però no li quedaven llàgrimes. Va començar a parlar sol, un costum recent.

-Què serà de mi? En la mort no trobaré l'assossec. Respire sense vida, amb un cor trencat. I si em tire al barranc? Em rebran a l'infern o ni obriran les portes?

Va haver-hi un batre d'ales.

-Quin és el teu pecat? -va preguntar una veu femenina.

L'home es va espantar. Hi havia una dona seguda sobre una roca, oposada a la seua. Ignorava d'on va vindre. Era jove, però transmetia gran maduresa. Els seus ulls blaus brillaven com a òpals sota les estrelles. Tenia una espessa mata de cabell obscur i rissat. Lluïa un vestit de lli que li arribava als peus. La tela estava decorada amb plomes de gavina i petxines. En el front portava una fina corona d'or.

-Eres una visió -va murmurar mentre allargava la mà, però la va retirar immediatament. Si la dama era un miratge, no volia que s'esvaïra. La dona va soltar una riallada. L'home juraria que les gavines acompanyaven el seu riure. No havia cap a la vista.

-M'estic tronant boig.

-Potser ja ho estàs, però no et desvies. Quin és el teu pecat?

-Si eres producte d'aquesta ment malalta, ho hauries de saber, llevat que no m'haja torturat prou. No! Ja sé el que vaig fer. No serveix de res repetir-ho.

Els primers raigs il·luminaren el cel amb pinzellades d'or roig. El paisatge era una meravella digna de somni.

-No meresc veure tanta bellesa. Soc un ésser menyspreable, sense ànima.

-Tots tenim ànima. Inclús els llocs. Amb quina llum brillen és altra història.

-La meua llum es va extingir.

-Enfosquida per la culpa i el dolor, tal vegada. Però la llum de l'ànima mai s'extingeix.

-I tu què saps? Qui eres?

Per primera vegada es va qüestionar si de veritat estava davant un miratge o alguna cosa més.

-Si Ell t'ha enviat per a castigar-me... no, no, aleshores ho sabries, però no ho saps...

-De qui parles? –va inquirir, ella.

-De Déu, el Pare. Jo el vaig traïr. Per això mai trobaré el perdó.

Va haver-hi un llarg silenci. Ella el va estudiar amb aquells ulls plens de misteri.

-No sé en quin Déu creus –va dir la dona, alçant-se. Era alta i esvelta-. El Déu que jo conec ja t'ha perdonat. Perquè Ell és Amor i en Ell no existeix la impuresa de l'odi.

La dona es va arrimar i va posar les mans sobre els seus muscles. Aleshores l'home va veure que els ulls d'ella mancaven de pupil·les. Eren com dues gotes del firmament.

-Respon, si Déu baixara i et concedira el perdó, encara sentiries culpa?

Sense dir res, l'home va assentir capcot. Aclaparat per la veritat, va fer el que ja va pensar impossible. Plorar.

La dona va parlar en la seua ment sense moure els llavis.

-Tinc molts noms i un d'ells és Altea. Soc l'esperit guardià que cuida d'aquest petit paradís. Des que el món és jove, en aquesta regió han nascut pobles amb el meu nom. Tots baix la meua benedicció, han tingut èpoques daurades. Jo niue en les muntanyes, la terra i el mar. El meu nom guarda més d'un secret. El meu poder és sanador. Des de les talaies cuide de qui les habiten i respecten. Ací el sol brilla amb una llum única. Eixa llum calma

l'Esperit i desperta la musa. Les aigües netegen i sanen el cos. Els fruits de la terra sacien la fam i el seu suc refresca.

-I què vols de mi?

-La teua presència és com un núvol negre. Vaig veure el que pretenies i vinc a detenir-te. Per favor, no deshonres aquest lloc sagrat amb la culpa que et consumeix. No et tires al buit.

L'home es va eixugar les llàgrimes amb la mà. En posar-la sobre la roca, la seua petjada es va quedar marcada. La superfície es va fer negra.

L'esperit va recular, amb la mà sobre el pit.

-La pedra és sàvia, la pedra sap... En les teues llàgrimes veig la història de la teua càrrega.

L'home va saber que entre ambdós ja no existien secrets.

-Encara no sé si eres producte d'una al·lucinació. Però per a la teua tranquil·litat i la meua, et promet que no ho faré. Deixa que descanse i seguiré el meu camí –va fer una pausa i va girar la vista cap a l'horitzó-. És cert. Ací la llum brilla d'altra manera. Inclús en el meu turment, em reconforta.

-Hui descansa, però demà has de partir a l'alba. I gràcies.

Va haver-hi un batre d'ales i la dona va desaparèixer.

L'endemà l'home se'n va anar, acompanyat per una gavina solitària. Quan es va allunyar de la costa l'au va desaparèixer. Aleshores, per última vegada va sentir la veu d'Altea.

-En la mort no trobaràs el que busques. Recorda que no és Déu el que no perdona, sinó l'home. Fins mai, Judes Iscariot.

Autora: Sara Herrera Esteban 21/09/2021

Traducció i adaptació al valencià: Esther Morales Sánchez